

CHRIS GRABENSTEIN

Traducere din limba engleză de
Cătălin Georgescu

Aproape toți puștii din America și-ar fi dorit să fie în locul lui Kyle Keeley.

Asta mai ales atunci când se lățea pe ecranele televizoarelor lor ca o veveriță zburătoare în reclama de la Squirrel Squad Six, incredibilul joc proaspăt lansat de Lemoncello.

Akimi Hughes și Sierra Russell, prietenii lui Kyle, apăreau și ei în acea reclamă. Butonau la controllere și încercau să-l arunce în aer pe Kyle, care reușea să pareze toate brățărilor de cauciuc, plăcintele cu cocos, pleștile de noroi și șosetele făcute ghemotoc aruncate spre el.

Era supertare.

În reclama jocului *Mr. Lemoncello: Te văd și n-aș vrea să fii în locul tău*, Kyle era pionul galben.

Prietenul lui Kyle, Miguel Fernandez, era pionul verde. Kyle și Miguel alunecau de colo-colo pe lângă pucurile de hochei cât ei de mari. Atunci când Miguel ajungea în același pătrat cu Kyle însemna că pionul Kyle trebuia îmbrâncit până la linia de start.

— Te văd! strigă Miguel. N-aș vrea să fiu în locul tău!

Kyle fu ridicat cu putere de un cablu ascuns, apoi tras îndărăt, planând pe deasupra terenului de joc.

Era supertare.

Dar rolul preferat al lui Kyle a fost cel din reclama pentru jocul *Dl. Lemoncello: Doar n-ai zis pe bune chestia aia*, unde trebuia să-ți determini coechipierii să ghicească ce scrie pe cartonașul tău fără să folosești drept indicii cuvintele de pe lista de cuvinte interzise tipărită pe același cartonaș.

Akimi, Sierra, Miguel și Haley Daley cea mereu îngâmfată stăteau pe o canapea circulară și jucau rolul celor care ghicesc. Kyle stătea în fața lor în rolul celui care oferea indicii.

— Salsa, spuse Kyle.

— *Nacho*, adăugă Akimi.

De undeva se auzi o sonerie dezaprobatoare. Răspunsul lui Akimi era greșit.

Kyle mai încercă o dată:

— Sos de ridichi!

— Ceva ce nu mănâncă nimeni niciodată, spuse Haley.

Soneria se auzi din nou.

Kyle gafă și spuse unul dintre cuvintele interzise:

— Ketchup!

PLEOSC! Cincizeci de galoane de sos vâcos de roșii căzură peste el din tavan. Sosul îl mânji pe față și îi intră în urechi.

Toți izbucniră în râs. Ca atare, Kyle, căruia îi plăcea s-o facă pe clovnul clasei la fel de mult cum îi plăcea să joace (și să câștige) jocurile ciudate din seria Lemoncello, îi dădu înainte și citi toată lista de cuvinte interzise, cât de repede putu.

— Muștar-maioneză-murături-savuros.

PAF! Fu acoperit de găleți întregi de zoaie galbene, pastă albă și materie vâscoasă de culoare verde, cu bucăți solide în ea. Mâzga aceea îi aluneca pe mâneci în jos, intrându-i în pantaloni și scurgându-se apoi pe podea.

Cei patru prieteni ai săi traseră o porție zdravănă de râs uitându-se la Kyle, care era murat acum în mai multe „condimente” (acesta era cuvântul de

pe cartonașul său) decât un hotdog cu lungimea de o milă.

— V-ați distrat? întrebă un crainic din afara cadrului filmat.

— Dacă ne-am distrat?! Hei! E un Lemoncello!

Așa se terminau toate reclamele, cu Haley rostind sloganul „Hei! E un Lemoncello!”. Devenise o vedetă TV. Oameni de pe tot cuprinsul Americii își doreau să fie și în locul ei. Asta, firește, cu excepția puștilor care erau extrem de geloși pe ea și se întrebau cum de ea, Kyle Keeley, Akimi Hughes, Sierra Russell și Miguel Fernandez au fost aleși să joace în reclamele de sărbători ale jocurilor din seria Lemoncello.

Când au aflat că statutul de vedete TV fusese premiul pe care cei cinci puști îl primiseră în urma câștigării unui joc în incredibila Bibliotecă a domnului Lemoncello din Alexandriaville, Ohio – un joc la care nu fuseseră invitați și ei – au început să ceară rejucarea lui.

Charles Chilton stătea în camera de vizionat filme a părinților lui și se uita la colegul lui de clasă Kyle Keeley cum zbura ca o rachetă de-a lungul și de-a latul ecranului cu diagonala de aproape doi metri a televizorului cu plasmă.

Era cea mai nasoală vacanță de Crăciun din viața lui.

Timp de peste o lună, pe orice canal TV ar fi dat, Charles fusese nevoit să se uite la cei cinci trișori care, cu o jumătate de an în urmă, i-au suflat de sub nas premiul binemeritat.

În reclama Lemoncello din seara aceea, Keeley – liderul grupului care l-a „înving” pe Charles în Evadarea din Biblioteca domnului Lemoncello – arăta de-a dreptul ridicol cu ochelarii aceia neghiobi,

parcă era o veveriță zburătoare. Dar era evident faptul că Keeley se distrase de minune în timpul filmărilor pentru reclamă.

O reclamă în care ar fi trebuit să joace *Charles*.

Keeley avusese nevoie de patru coechipieri pentru a-l bate pe Charles în Evadarea din iunie, un joc care avusese loc în weekendul de deschidere a stupidei biblioteci care aparținea și mai stupidului creator al jocului.

Keeley mai avusese nevoie, pe lângă asta, și de ajutorul domnului Lemoncello pentru a câștiga jocul.

În ultima clipă, chiar atunci când Charles se apropia de victorie, țicnitul acela de miliardar l-a descalificat motivând cu nu știu ce chichiță tehnică. Keeley și tovarășii săi au continuat, câștigând jocul și marele premiu.

Charles, în schimb, s-a dus acasă să-l audă pe tatăl său spunând cât e de dezamăgit de el.

Asta pentru că un Chilington nu pierde nicio dată, orice-ar fi.

Mai ales în fața unor neica nimeni precum Kyle Keeley.

Timp de șase luni, Charles și-a ticluit răzbunarea pe Kyle și coechipierii lui: tupeista isteată Akimi

Hughes, șoricelul de bibliotecă Miguel Fernandez, tocilara Sierra Russell și, mai ales, trădătoarea ordinară Haley Daley, care fusese în echipă cu el și cu Andrew Peckelman până în momentul în care a dezertat și s-a dus în echipa lui Kyle.

— Domnul Lemoncello m-a jefuit, murmură Charles cu amărăciune. Ar trebui să-i închidă biblioteca aia ridicolă!

Bombănea nemulțumit aceleași lucruri încă de când începuseră să difuzeze reclamele de vacanță la jocurile Lemoncello. Dar, dintr-un oarecare motiv, reclama aceasta cu veverița zburătoare i-a adus în minte un gând nou.

Apăsă butonul de pauză de pe telecomanda aparatului.

Ar trebui să-l oprească pe domnul Lemoncello.

Asta era o idee chiar mai bună.

Bunii cetățeni din Alexandriaville, Ohio, n-ar trebui să-i permită dementului domn Lemoncello să continue să aibă control asupra a ceea ce se petrece în noua lor bibliotecă *publică*.

Da! Gândurile începură să-i năvălească în minte. Țsta era unghiul perfect din care trebuia atacată problema. O campanie publică pentru recâștigarea

bibliotecii din mâinile nebunului și periculosului domn Luigi Lemoncello.

Iar Charles știa exact cine ar trebui să formuleze acuzațiile.

Mama lui.

Ea avea o experiență bogată în lupta pentru cauze publice.

Pe vremea când el era la grădiniță, mama lui condusese Cruciada Anti-Brioșe, pentru că lui Charles îi plăceau mai mult negresele. Când era în clasa a treia, mama lui s-a asigurat că profesorul care va îndrăzni măcar să-i dea un *Bine* lui Charles pentru vulcanul construit din hârtie va fi concediat de îndată. Iar într-a patra l-a scos din clasă (și le-a tăiat fondurile) atunci când școala a avut tupeul să angajeze un profesor care sărbătorea Ziua Națională a Vorbitului ca Pirații.

În plus, mamei lui Charles nu-i prea păsa ce face domnul Lemoncello în biblioteca lui țicnită.

— Mult zgomot pentru nimic, se plângea ea prietenilor ei din clubul de bridge. Și, pe deasupra, mai au și o grămadă de cărți nepotrivite.

Rotițele se puseseră în mișcare în capul lui Charles, care își planifica următoarele mutări.

Cu un mic, foarte mic imbold, scoaterea lui „Lemoncello” din Biblioteca Lemoncello putea deveni următoarea cauză majoră pentru care să lupte mama sa. Era sigur de asta.

— Maamiii...? strigă el cu cea mai alintată voce de băiețel pe care o putea scoate.

Când văzu că nu primește niciun răspuns, strigă din nou. Mai tare.

— Mami! Fă-i să înceteze! Mă traumatizează!

Mama lui dădu năvală în cameră.

— Charles, dragule! Ce s-a întâmplat?

Charles arată cu un deget tremurând spre ecranul televizorului.

— Domnul Lemoncello. Fă-l să dispară. Biblioteca lui este un loc înfiorător, plin de trișori!

— Știu, dragul meu, dar nu putem face...

Charles începu să plângă ca un prunc.

— Dar m-a păcălit, mami. M-a jefuit!

— Da, iubitele...

Acum era momentul să scoată artileria grea la atac.

— Mi-a distrus stima de sine! Mă simt ca un ratat! se smiorcăi el. Din cauza domnului Lemoncello s-ar putea să nu mai intru niciodată la colegiu!

Mama lui se albi la față. *Bingo!*

— Hai liniștește-te, mama e aici. Totul o să fie bine.

Îl îmbrățișă strâns.

Charles rânji.

Domnul Lemoncello era terminat.

Terminat ca o lămâie stoarsă până la ultima picătură.